

Леся Романчук

Чотири дороги за обрій

Книга п'ята

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84(4Укр)-444
Р69

Леся Романчук

Р69 Чотири дороги за обрій. Книга п'ята. —
Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2007. — 256 с.

ISBN 978-966-408-115-0

Авторка бестселера “Не залишай...”, що підкорив серця багатьох, знову дивує читачів модерною “love story”.

Дружини і чоловіки, українські, німецькі, американські, сини і дочки, бандити і митники, друзі й вороги — долі їх усіх переплітаються і перетинаються на сторінках нового роману “Чотири дороги за обрій”.

Буде весело і страшно, гірко й солодко, буде кохання і постріли, сльози і радощі, не буде тільки нудно!

Для широкого кола читачів.

ББК 84(4Укр)-444

Охороняється законом про авторське право. Жодна частина даного видання не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.

ISBN 978-966-408-115-0

© Романчук Л., 2007

© Навчальна книга – Богдан, макет,
художнє оформлення, 2007

ДОРОГА З НЕБА

Срібного сонця не буває.
Валентина тепер знала, що срібного сонця не буває. Сонце буває чорним. Отаким, як небо за вікном.

Усі нещастя світу трапляються уночі. Уночі добро спить. Уночі виходять на полювання злі сили.

Потрібно дожити до ранку. Побачити, як сходить сонечко. Або принаймні почути спів півня. Щойно півень розпочне свою ранкову пісню, як усе вселенське зло втрачає силу, розпадаються злі чари, розсипаються на порошок чаклуни, ховаються до своїх потаємних місць вампіри, домовики, усілякі тролі, ельфи, русалки, мавки, відлітають до вирію на мітлах чорнооки патлаті відьми, лягають у труни спрагли чужої крові панночки, заплющує невидючі зіниці всевидючий цар злих сил ночі Вій. Де ти, чарівне коло, яке мало б захистити? Де та чарівна крейда, якою його малюють? Де ти, півнику, де ти, віснику ранку, світла, добра? Прокинься, заспівай, вижени їх, чаклунів, вампірів, тролів, домовиків, русалок, порозганяй хмари, освіти й

4 _____ *Леся Романчук*. Чотири дороги за обрій
освятити своїм переможним кличем небо, хай утікають,
розлітаються, поховаються прикрі тіні під аркою
мого чужого дому, моєї не моєї хати, хай зникнуть,
згинуть, випаруються, хай усе повернеться на
кілька годин назад...

Аби лише дожити до ранку. Аби дожити, почути
спів півня, аби побачити сонце. Тоді виявиться,
що все це — лише поганий сон. Усе неправда. Чиясь
лиха, прикра, підступна вигадка. Аби лише
прокинутися, прокинутися, прокинутися...

— Спробуй заснути, Валюшо, — шепотів чийсь
дуже знайомий голос над головою, — спробуй
заснути...

Ні, я не засну, іще чого! Я не спатиму! Не
обдурите! Без мене тут відбуватиметься казна-що!
Я вас знаю... Щойно заплющиш очі — розпочнуть
свої танці дикі тролі, русалки, водяники, відьми...
Розпочнеться ота зимова гульня у дикому лісі, де
віють вітри, віють буйні, аж дерева гнуться, де
замітає снігом подушку, де слизькі гадючі змії
заповзають під ковдру, де холодна кусюча крига
заморожує тебе у власному ліжку, немов заливну
рибу...

Риби, риби, риби в озері... Як холодно їм, мабуть,
зараз під отією товстою кригою... І рибалки
чигають під темними арками, щоб упіймати, щоб
украсти, щоб убити...

Цей притулок смерті, такий затишний і навіть красивий зимової пори, коли все припорошено білим і свіжим, висмоктав із Віктора останню силу, якої й так бракувало останнім часом, відколи він перестав зустрічатися із Валентиною. Недобре, важке місце. Акумулятори просили зарядки, просили так голосно, аж страшно стало, щоб не почули цього гучного внутрішнього завивання і не попідводилися посеред білого дня на допомогу мерці. Особливо свій брат, вампір...

Валентина, мов назло, знову влаштувалася ззаду, у безпечному, далекому від його рук місці.

Віктор розвернув машину ще на стоянці й рушив на самій інтуїції кудись, у невідомому навіть йому напрямку, обминаючи кладовище, кудись поміж високих, віковичних лип, туди, де закінчується освячена земля, де закінчується асфальт.

Асфальт закінчувався невеличким майданчиком, мабуть, для тієї особливої техніки, яка використовується у цьому особливому місці. Навколо — поле. Липи. Ані душі. Навіть сонце, яке світило яскраво, аж несправжньо, додаючи веселої, святкової ноти цьому трагічному, жорстокому дню, схилилося до вічного, аж до завтрашнього ранку, спочинку, схилилося кудись за хрести й пам'ятники.

— Вікторе, ти куди мене привіз? — озирнулася Валентина.

Віктор не відповів. Пересів на заднє сидіння, припав губами до таких знайомих, таких жаданих, таких холодних сьогодні, рожевих, наче зі справжньої порцеляни, вуст.

Не відповідала. Не пручалася, не борсалася, але й не відповідала.

Хапливо розстебнув гудзики дублянки, акуратно, щоб не роздратовати, узявся до блузки, чомусь чорної. Чому чорної? Ніколи ж чорних не носила! Це запитання майоріло десь у кутку свідомості, немов перед периферичним зором, та бажання, від якого перехопило подих, витерло велетенською шкільною гумкою усі запитання, навіть те, чому, з якої причини вони опинилися тут, у цьому місці вічного суму, чому саме тут його обійняло це вселенське, ненаситне жадання, готове спопелити, перетворити на чорний, обвуглений скелет...

Чорний, як блузка...

Чому, чому чорна?

Які ж вони рожеві, ніжні, прохолодні, ці розкішні жіночі груди, як солодко пестити їх, як медово відчутти губами, язиком, піднебінням цю безмежну ніжність, цю пружність і покірну м'якість! Таку покірну, таку солодко-покірну... Якби ж його рішуча твердість не вимагала негайного задоволення, він готовий був занурюватися у видолинок поміж двома живими айсбергами довго-довго...

Зміст

Дорога з неба	3
Дорога крізь біль	27
Дорога крізь полум'я	46
Дорога причетності	68
Дорога до храму	99
Дорога свята і чиста	129
Дорога додому	148
Дорога ненависті, любові і знову ненависті	180
Дорога підозри й невіри	203
Дорога оксамиту і мережив	227